

не трѣба да садиме лубъ и праса, а да крадеме изъ чуждите джебове. . .

Думите на попъ Павла успокояваха Танча, и той са вжрщаше въ къщата си веселъ и щастливъ.

Заземе са Танчо пакъ за работа, ржцете си не вдига отъ нея, въ работа си полага сичката своя душа. Спусне са надъ земята вечернята темнота, свѣтлите звѣздици една слѣдъ друга са запалатъ по небето, пжлната и ержглолицата месѣчина излѣзе и засвѣти изъ за гората или изъ за високата планина, и, като удари по рѣката своите лучи, провлѣче по нея златно-сребърна бразда. Хорската шумотевица и говоръ сж одавна вече утихнале, и само шарко съ своето кучешко лаѣне или селскиятъ бигъ съ своето наруване развалятъ тая мжртва тишина; а Танчо се работи и работи. Да работи човѣкъ е добро; но чѣсто са случва, щото сичките мжки на човѣкътъ оставатъ напразни, — тука е главната бѣда. Ту зе-